

KIRKEN OG KÆRLIGHED

Vi har snakket en del om helliggørelse. Da jeg søgte Gud for undervisning, sagde Han: hellighed. At være hellig er at være ren af hjertet og det fører os videre til kærlighed. Jesus viste os kærligheden.

Mark. 10:17-22: Og da Jesus gik ud på vejen, kom der én løbende og faldt på knæ for Ham og spurgte: »Gode Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?« Jesus svarede ham: »Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god undtagen én, nemlig Gud. Du kender buddene: ›Du må ikke begå drab, du må ikke bryde et ægteskab, du må ikke stjæle, du må ikke vidne falsk, du må ikke begå røveri, ær din far og din mor!« « Han sagde: »Mester, det har jeg holdt alt sammen lige fra min ungdom.« Og Jesus så på ham og fattede kærlighed til ham og sagde til ham: »Én ting mangler du: Gå hen og sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlen. Og kom så og følg mig!« Men han blev nedslået over det svar og gik bedrøvet bort, for han var meget velhavende. Vi kan også være rige, fordi vi kan en masse selv – og jo mere vi selv kan, jo sværere er det at komme ind i Guds rige og arve evigt liv.

Jesus fattede kærlighed, da Han så, at der var én ting, som denne mand ikke kunne. Hvis manden var blevet, ville han have erfaret Jesu kærlighed – Jesus døde, fordi vi ikke selv kunne opfylde Guds formål. Vi kan ikke selv gøre os Jesu lig – ved gerninger – dette er Guds formål. Derfor kom Han for syndere – for de kan ikke selv. Vi skal fatte kærlighed til hinanden, når vi ikke formår.

John. 15:13: Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner.

Kærlighed er at lægge sit eget liv ned, for at andre kan få liv, dét er at elske dem, der falder. Det er at deltage i møder med indstillingen: hvad kan de andre modtage. Det er at leve i lidelser, for at andre kan få glæde. Det er at blive forkastet, for at andre kan blive elsket. Det er at følge Jesus og give vores liv op, så andre kan få liv, glæde kærlighed mm. Husk, at vi er en menighed, som er kaldet til at være kendt på Hans kærlighed. Jesus gav sit liv, for at vi kunne få liv. Nu er det vores tur til at give vores liv, så andre kan få liv.

Lukas 14:33 runder det meget godt af med ordene fra Jesus: *Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget.*

Med andre ord: vi skal elske hinanden!

Kærligheden er dét, som danner kirken: Jesu Kristi kærlighed til os og vores kærlighed til Kristus og til hinanden. Mangler der kærlighed til brødre og søstre, mangler der kærlighed til Kristus. Vi kan ikke hade hinanden og elske Kristus. Når vi snakker kirke, bør vi ikke længere tale om mig; men om os. Kirken er Kristus og os, det, der binder kirken sammen, er Kærlighed.

Ef. 5:25-27: Mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus har elsket kirken og givet sig hen for den for at hellige den ved at rense den i badet med vand ved ordet, for at føre kirken frem for sig i herlighed, uden mindste plet eller rynke, hellig og lydefri.

Kirken (Eva) er skabt til Kristus, den er af Ham og til Ham. Han gav sit liv for os, for at vi sammen skal nå Guds formål. Guds plan er at sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske. Vi skal regere med Kristus, vi skal herske med Ham. Vi kan ikke nå målet alene, vi har brug for Kristus og vi har brug for hinanden. Vi er alle skabt af Gud, vi er alle kaldede af Gud og Jesus gav sit liv for os alle. Størsteparten af brevene i NT er skrevet til menigheder, fordi menigheder/kirker har en stor rolle i Guds plan, som er, at Jesus Kristus skal være centrum for alt. Menighederne er kaldet med det formål at gøre Jesus til centrum for alt og vise satan, at sejren er Hans (Jesus Kristus).

Vi er skabt til Ham, ikke dig eller mig alene, men os i fællesskab. Vi kan ikke nå målet selv; men kun sammen. Vi er kaldet til at være Jesu Kristi lig, så Gud ikke kun har en søn; men mange børn. Ef. 1:23 siger: Alt har han lagt under hans fødder, og han har givet ham som hoved over alle ting til kirken; den er hans legeme, fylden af ham, der skaber hele sin fylde af alle.

Kirken er forlængelsen af Kristus, det ser vi i Apg, som viser, at kirken fortsætter Kristus virke, den er Hans væsen.

Jesu Kristus kom først for at frelse menigheden, Israel. I sin udsendelsestale til disciplene fremgår dette meget klart: Følg ikke vejen til hedningerne, og gå ikke ind i samaritanernes byer; men gå derimod til de fortabte får af Israels hus. Gå ud og prædik: Himmeriget er kommet nær! Helbred syge, opvæk døde, gør spedalske rene, driv dæmoner ud.

Frelsen var først til menigheden, senere blev de sendt ud i verden. Menighederne må først blive rejst op, derfor er det så vigtigt med omvendelse i kirkerne. Guds plan er, at Kristus skal være centrum for alt, men hvordan kan Han blive det, når Han er ikke er centrum i kirken - den kirke Han gav sit liv for. Vi skal omvende os fra at have fokus på os selv til at have fokus på Kristus. Har vi fokus på Ham, har vi fokus på

hinanden – først dér kan verden blive frelst. Vi kan ikke blive ved med at sætte Kristus i anden eller tredje række, Han må komme først. Vi kan ikke længere leve for os selv, vi må leve for Ham. I dag har vi en falden kirke, derfor har vi en falden Kristus. Men Gud kalder os til omvendelse, så vi kan være en sejrende kirke med en sejrende Kristus.

En discipel står ikke over sin mester og en tjener ikke over sin herre. Det må være nok for en discipel, når det går ham som hans mester - og for en tjener, når det går ham som hans herre. (Matt. 10:25)

Vi må være tilfredse, når det går os som Jesus - altså med død (det kan også være døden fra os selv), forkastelse og lidelser – vi giver vores liv, for at andre kan få liv.